

La Comédiathèque

Diagnostic

onder voorbehoud

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Diagnose onder voorbehoud

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking door de auteur

Wesley ligt in een diepe coma na een ongeluk met een OV-fiets. Zijn naasten, die hij al jaren niet meer heeft gezien, worden naar zijn ziekenhuisbed geroepen om over zijn lot te beslissen en zinloos medisch doorbehandelen te voorkomen. Maar die gezamenlijke beslissing blijkt des te moeilijker wanneer de patiënt niet helemaal blijkt te zijn wie iedereen dacht en bovendien een geheim bezit dat veel geld kan opleveren...

Personages

Alex: broer (of zus) van Wesley

Robin: zus (of broer) van Wesley

Anita: de partner van Wesley

Dokter Pech: de arts (m/v)

Vrolijk: de verpleegkundige (m/v)

De Boer: de inspecteur (m/v)

5 of 6 spelers (mannen en/of vrouwen).

Pas waar nodig de voornaamwoorden aan de gekozen bezetting aan.

De rol van De Boer kan worden gespeeld door dezelfde acteur of actrice als dokter Pech, mits voldoende gegrimeerd en verkleed om niet herkenbaar te zijn. Het blijft hoe dan ook een theatrale conventie. Als het publiek de truc doorziet, maakt dat het alleen maar grappiger.

Opvoeringsrechten

Voor iedere openbare opvoering van dit toneelstuk, zowel door een amateurgezelschap als door een professioneel gezelschap, is voorafgaande toestemming vereist.

Jean-Pierre Martinez is een Franse auteur en lid van de Franse SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Nederland

In Nederland worden zijn opvoeringsrechten rechtstreeks door de SACD beheerd. Amateurgezelschappen en professionele gezelschappen dienen voor toestemming en informatie over de opvoeringsrechten contact op te nemen met de internationale afdeling van de SACD:

international@sacd.fr

België / Vlaanderen

In België worden zijn opvoeringsrechten beheerd door SACD België.

Amateurgezelschappen kunnen hun aanvraag voor opvoeringsrechten rechtstreeks online indienen via de website van SACD België:

www.sacd.be/nl

Professionele gezelschappen dienen rechtstreeks contact op te nemen met SACD België:

theatre@sacd.be

Bij problemen met een online aanvraag kunnen amateurgezelschappen eveneens via dit e-mailadres contact opnemen met SACD België.

Voor alle andere vragen kunt u rechtstreeks contact opnemen met de auteur via dit contactformulier :

[CONTACTFORMULIER](#)

Een ziekenhuiskamer. Op een verrijdbaar bed ligt het lichaam van een patiënt half rechtop, aangesloten op een infuus en allerlei elektrische apparatuur. Zijn gezicht is bedekt met een laken. Omdat deze rol alleen figuratie is, kan voor de patiënt een pop worden gebruikt. Dokter Pech (man of vrouw) en verpleegkundige Vrolijk (vrouw of man) komen binnen, allebei in een witte jas.

Pech – Wat is het heet in die ziekenhuizen. Je zou alleen al voor de airco een privékliniek beginnen.

Vrolijk – En dan vinden ze het gek dat de bacteriën hier welig tieren.

Pech – Ze blijven maar zeuren over de stijgende zorgkosten. Als ze in de zomer eens ophielden de verwarming in ziekenhuizen aan te laten, scheelde dat al een flinke hap op de energierekening.

Vrolijk – En het zou ook de verspreiding van ziekenhuisinfecties afremmen, dokter Pech.

Pech – Ik vraag me trouwens af of ik zelf niet een goudgele stafylokok onder de leden heb. Tenzij het iets tropisch is. Maar u, Vrolijk, ziet er stralend uit.

Vrolijk – Dank u, dokter. Dat komt door de bètacaroteen. Ik ben toch niet té oranje?

Pech – Welnee, konijntje. Eens kijken, wat hebben we vandaag?

Vrolijk geeft Pech een medisch dossier.

Vrolijk – Wesley van Dijk, veertig jaar. De patiënt ligt in een diepe coma na een ongeluk met een OV-fiets.

De arts werpt een blik in het dossier.

Pech – Een helm zou op de fiets verplicht moeten zijn.

Vrolijk – In dit geval droeg het slachtoffer wel degelijk een helm. Helaas heeft dat niet geholpen. Hij is frontaal op een bus gebotst.

Vrolijk slaat het laken terug. Het hoofd van de patiënt blijkt bedekt met een integraalhelm.

Pech – Hier kan hem weinig meer overkomen, behalve dat hij uit bed valt. Waarom hebben ze die helm niet afgezet?

Vrolijk – Daarbinnen ligt alles zo door elkaar... We durfden hem niet af te zetten uit angst dat zijn hersenen over het kussen zouden lopen.

Pech – Dan neem ik aan dat de kans klein is dat hij binnenkort wakker wordt...

Vrolijk – Ademstilstand, waarschijnlijk met zuurstoftekort in de hersenen tot gevolg.

De arts kijkt opnieuw in het dossier.

Pech – Ik zie het... Vlak EEG. Vermoedelijk hersendood. Zouden we zijn lijden niet beter meteen bekorten?

Vrolijk – Het zou inderdaad een bed vrijmaken, maar...

Pech – U hebt gelijk, we kunnen beter eerst de naasten raadplegen. Is de familie gewaarschuwd?

Vrolijk – Ja, die kan elk moment komen.

Pech – Prima.

Vrolijk – Nog andere instructies voor deze patiënt, dokter?

Pech – Even denken... Zorg dat het vizier van die helm goed dicht blijft, zodat er geen vliegen naar binnen kunnen.

Vrolijk – U bent onbetaalbaar, dokter Pech...

Pech – Onbetaalbaar, precies! Daarom ga ik binnenkort voor de tweedeling in de zorg, mijn beste. De reguliere zorg kan mijn talent niet meer naar waarde betalen... Zou u met me meegaan naar mijn nieuwe kliniek, als ik daar een goede hoofdverpleegkundige nodig heb?

Vrolijk – Ik zou u tot het einde van de wereld volgen, dokter Pech... Zelfs naar een gratis hulppost ergens diep in Afrika. Dus waarom niet naar een heerlijk gekoelde kliniek in Wassenaar?

Pech – Ik voel dat wij samen grootse dingen gaan doen, Vrolijk... Nu hoef ik alleen nog een paar gulle geldschieters te vinden om mijn project te financieren!

Vrolijk – Misschien heb ik daar wel een idee voor...

Pech – Echt? U bent geweldig, Vrolijk.

Vrolijk legt het laken weer over de integraalhelm.

Pech – Waarom bedekt u zijn hoofd eigenlijk met dat laken? Daarnet dacht ik dat hij al dood was...

Vrolijk – Soms doet hij zijn ogen open. Zal wel een reflex zijn. Het is om hem tegen het licht te beschermen...

Pech – Die tl-buizen zijn inderdaad agressief... In onze kliniek laat ik sfeerverlichting installeren. Veel aangenamer.

Vrolijk – Vooral voor die arme mensen in hun laatste levensfase.

Pech – Geen zorgen, mijn kliniek neemt alleen betalende patiënten op die kerngezond zijn. Ik denk er eerder aan me om te scholen tot cosmetisch chirurg...

Vrolijk – Rijke mensen hebben er ook recht op dat iemand zich om hun kleine onvolkomenheden bekommert... Ik weet zelf ook wel dat ik niet helemaal perfect ben. Wat vindt u bijvoorbeeld van mijn borsten, dokter?

Ze beginnen weg te lopen.

Pech – Niets dan goeds, Vrolijk. Niets dan goeds. Maar als u wilt, bekijk ik ze straks wat nader. Volgende patiënt?

Vrolijk – Een dakloze die vannacht door de GGD op straat is aangetroffen met een alcoholvergiftiging. Ook hij zal voorlopig niet wakker worden.

Pech – Met deze hitte moeten we hem niet te lang laten liggen, anders gaat het hier ruiken... Is er in de keuken geen plaatsje meer in de vriezer? Dan ligt hij tenminste koel.

Vrolijk – Ik ga nog dood van het lachen om u, dokter! Met u verveel je je nooit...

Pech – Met ons vak moet je af en toe ergens om kunnen lachen...

Ze verlaten de kamer.

Meteen daarna komt Alex, broer of zus van Wesley afhankelijk van de bezetting, binnen. Alex heeft een welgestelde, hippe uitstraling en een mobiele telefoon aan het oor.

Alex – Luister, ik weet het echt niet. Ik ben net in het ziekenhuis aangekomen, maar ik liep eerst de verkeerde kamer in. Daar lag een arme kerel met onderkoeling die niet bepaald fris rook. Maar nu sta ik bij hem...

Alex ziet de patiënt op het bed.

Alex – Hij ziet er ook niet best uit... Overal draden en slangen. Net een elektriciteitskast. Al weet ik nog steeds niet honderd procent zeker of hij het is. Er ligt een laken over zijn gezicht... Ja, je hebt gelijk, meestal is dat geen goed teken... De dokter komt zo langs, dan weet ik meer...

Robin, keurig en duidelijk uit een goed milieu, komt binnen.

Alex – Sorry, ik moet ophangen. Mijn zus is er. Goed, ik bel zodra ik meer weet, maar wacht niet op me met de lunch... Ik hou ook van jou...

Alex stopt de telefoon weg en begroet Robin.

Robin – Dag Alex.

Alex – Dag Robin.

Robin ziet de patiënt op het bed, bedekt met een laken.

Robin – O, mijn God! Zeg niet dat ik te laat ben... Is hij dood?

Alex – Als hij dood was, hadden ze al die apparaten wel uitgezet, denk ik.

Robin – Weet je tenminste zeker dat hij het is? Ik liep eerst ook de verkeerde kamer in...

Alex – Jij ook al? Met kamer 13 en 13A is de verwarring ook wel voorspelbaar...

Robin – Laten we hopen dat het getal hem toch geluk brengt...

Alex – Wat?

Robin – Dertien!

Alex kijkt naar het patiëntenkaartje aan het voeteneinde.

Alex – Wesley van Dijk. Ja, hij is het.

Robin – Zullen we dat laken niet van zijn hoofd halen?

Alex – Het lijkt inderdaad een beetje op een lijkwade, maar... ik weet niet of...

Robin – Je hebt gelijk. We kunnen beter nergens aankomen voordat de politie er is.

Alex – Je bedoelt de dokter...

Robin – Ik kwam hem net op de gang tegen. Hij komt er zo aan.

Alex – Wat een verhaal... Ik had al zo lang niets meer van hem gehoord... En dan zie je hem ineens zo terug... In deze toestand... En met jou, alles goed?

Robin – Ja hoor, het gaat wel...

Een ongemakkelijke stilte.

Alex – Woon je nog steeds in Heemskerk?

Robin – Ik heb nooit in Heemskerk gewoond.

Alex – Nee?

Robin – Heemstede.

Alex – O ja, natuurlijk...

Opnieuw een ongemakkelijke stilte.

Robin – En jij, nog steeds in de reclame?

Alex – Ik zit in de financiële sector.

Robin – O ja, klopt...

Alex – En Wesley? Had jij nog iets van hem gehoord?

Robin – Niet meer dan jij... De laatste keer dat ik hem zag was op papa's begrafenis. Waar jij, als ik me goed herinner, niet bij was.

Alex – Iets dringends op het laatste moment. Maar toegegeven... familiegevoel is in onze familie nooit onze sterkste kant geweest.

Robin – Verschrikkelijk... Hij heeft ook nooit geluk gehad.

Alex – Nee... Arme Wesley... Alleen die voornaam al...

Robin – Wat is daarmee?

Alex – Heb jij het nooit vreemd gevonden dat hij Wesley heet?

Robin – Er heten genoeg mensen Wesley.

Alex – Niet in ons milieu. En al helemaal niet van onze generatie.

Robin – Dat is waar... En voor zover ik weet hebben we geen opa of oom die Wesley heette.

Alex – Misschien is hij wel geadopteerd...

Robin – Dat zou eerlijk gezegd een hoop verklaren...

Alex – Hij was altijd al het buitenbeentje...

Robin – Hij lijkt ook niet bepaald op ons.

Alex – Hij heeft iets Aziatisch, vind je niet?

Robin – Aziatisch?

Alex – Een heel klein beetje maar.

Robin – Denk je dat hij geadopteerd is en zijn oorspronkelijke voornaam heeft gehouden?

Alex – Aan de andere kant... Chinezen die Wesley heten...

Robin – O ja...

Alex – Het voordeel als we uiteindelijk geen echte familie blijken te zijn, is dat we waarschijnlijk niet compatibel zijn als hij een nier nodig heeft...

Robin – Ja...

Alex – Kijk, daar heb je de dokter... (*Terzijde*) En met zo'n achternaam verwacht ik eerlijk gezegd geen goed nieuws...

De arts en Vrolijk komen binnen.

Pech – Dokter Pech. En dit is verpleegkundige Vrolijk.

Robin – Goedendag, dokter.

Alex – Verpleegkundige...

Robin – We zijn gekomen zodra het ziekenhuis belde.

Pech – U bent zijn broer en zus, begrijp ik?

Alex – Ja, nou ja...

Pech – Het spijt me erg wat er met uw broer is gebeurd.

Robin – Is het echt zo ernstig?

Pech – Ik zal er niet omheen draaien: zijn toestand is uiterst zorgwekkend en zijn leven is in gevaar.

Robin – Is er nog hoop?

Pech – Meneer Van Dijk heeft een zeer zwaar hoofdtrauma opgelopen. Zijn schedel is ernstig beschadigd. Hij ligt momenteel in een diepe coma en wordt kunstmatig in leven gehouden. We doen nog onderzoek, maar ik vrees dat hij feitelijk al hersendood is.

Alex – Een kasplantje dus...

Pech – Ik heb veertien jaar gestudeerd. Ik moest het wel even uitgebreid in medisch jargon uitleggen om mijn astronomische salaris te rechtvaardigen. Maar ja, daar komt het op neer.

Robin – Dus er is geen enkele kans dat hij ooit nog uit die coma komt?

Pech neemt de scan aan die Vrolijk aangeeft en laat hem zien.

Pech – Hier ziet u een scan van de schedel van meneer Van Dijk. Zoals u ziet zijn er veel letsels en meerdere breuken.

Alex en Robin doen alsof ze kijken en begrijpen wat ze zien.

Robin – Ja... dat ziet er inderdaad niet best uit.

Alex – Toch lijkt die schedel nog keurig rond... Mooie curve ook.

Pech – Nee, dat is niet zijn schedel. Dat is zijn helm.

Robin – Zijn helm?

Vrolijk – Zijn schedel is zo zwaar beschadigd dat we de helm voorlopig hebben laten zitten om de hersenen op hun plaats te houden.

Pech – Of wat daarvan over is...

Alex – U bedoelt dat zonder die helm...

Pech – Stelt u zich een hoop spaghetti voor in een gebarsten vergiet, met daaronder een pan. Wij vonden het verstandiger de pan onder het vergiet te laten staan, zodat de spaghetti niet door de hele gootsteen loopt.

Alex – Ja, zo begrijp ik het meteen veel beter...

Pech – Het spijt me dat ik dit zo bot moet vragen, maar... Weet u of meneer Van Dijk ooit wensen heeft uitgesproken voor het geval hij, zoals nu helaas het geval is, alleen nog kunstmatig in leven zou kunnen worden gehouden?

Robin – Geen idee... We hebben het daar nooit samen over gehad... We zagen elkaar ook niet vaak... (Tegen Alex) Heeft hij er ooit met jou over gesproken?

Alex – Nee... De laatste keer dat ik hem zag was op jouw bruiloft. Niet echt het moment voor zo'n gesprek. Al moet ik zeggen: tijdens de Vogeltjesdans heeft waarschijnlijk iedereen weleens aan hulp bij zelfdoding gedacht...

Pech – Ik wil u niet onder druk zetten. Maar u zult er voor uw broer wel over moeten nadenken.

Vrolijk – En als het zover komt, moet er eventueel ook een beslissing worden genomen over orgaandonatie.

Alex – Orgaandonatie? O, nee, dokter... We moeten u iets vertellen. We hebben goede redenen om te denken dat Wesley misschien geadopteerd is... Dus voor een orgaantransplantatie zijn wij waarschijnlijk niet compatibel...

Vrolijk – Ik denk dat dokter Pech bedoelde dat de organen van Wesley zouden kunnen worden gedoneerd...

Alex – Zijn organen... Natuurlijk... Vanzelfsprekend... En persoonlijk ben ik daar helemaal voor. Als je er een leven mee kunt redden...

Pech – Hoe dan ook moeten we uiteraard ook mevrouw Van Dijk raadplegen. Ze heeft net gebeld en kan elk moment arriveren.

Robin – Mevrouw Van Dijk...

Vrolijk – Zijn echtgenote. Uw schoonzus.

Alex – Natuurlijk...

Pech – Ik laat u even alleen met uw broer... U kunt tegen hem praten, maar ik kan niet garanderen dat hij u hoort...

Alex – Dank u, dokter.

Pech – Ik ben beschikbaar als u me nodig hebt... En u kunt altijd op de bel drukken. Dan komt er een verpleegkundige... Of desnoods een geestelijk verzorger...

De arts en de verpleegkundige gaan weg. Alex en Robin kijken naar de patiënt.

Robin – Wist jij dat hij getrouwd was?

Alex – Nee...

Robin – Hij had op zijn minst een kaartje kunnen sturen. Ik weet niet of ik naar de bruiloft was gegaan, maar toch... Dat doe je toch?

Alex – Vreemd. Ik kan me hem helemaal niet als getrouwde man voorstellen.

Robin – Ik ben eigenlijk wel benieuwd hoe zijn vrouw eruitziet...

Alex – Volgens de dokter hoeven we daar niet lang op te wachten...

Anita, de vermeende partner van Wesley, komt binnen. De rol kan worden gespeeld door een weinig vrouwelijk ogende vrouw of door een man in vrouwenkleren.

Anita – O, mijn God! Wesley! (Alex en Robin wisselen een verbaasde blik.) Zeg niet dat ik te laat ben!

Alex – Geen zorgen, hij leeft nog. Voor zover je dat zo kunt noemen...

Anita – Anita. Ik ben de partner van Wesley. En wie zijn jullie?

Alex – Ik ben zijn broer...

Robin – En ik zijn zus...

Anita – Vreemd... Hij heeft nooit iets over jullie verteld...

Alex – Hij heeft ons ook nooit verteld dat hij getrouwd was...

Anita – Hij was een heel discrete jongen. Ik bedoel... Hij is een heel discrete jongen.

Alex – In zijn huidige toestand kun je hem moeilijk luidruchtig noemen...

Anita – Heeft de dokter gezegd of er nog hoop is?

Robin – Erg geruststellend was hij niet... Geloof ons, wij vinden dit net zo erg als u... Hadden jullie kinderen?

Anita – Nog niet, helaas... Dan had ik tenminste iets van hem overgehouden...

Robin – Natuurlijk.

Anita – Maar ze gaan toch nog proberen hem te behandelen?

Alex – Ik heb eerder de indruk dat ze ons hebben laten komen om te vragen of we akkoord gaan met het beëindigen van de behandeling...

Anita – De behandeling beëindigen?

Robin – Wesley ligt helaas in een diepe coma door zijn ongeluk.

Anita – Zijn ongeluk? Wat is er eigenlijk gebeurd?

Alex – Dat is waar ook... Wat is hem eigenlijk overkomen?

Robin – Dat zijn we vergeten te vragen...

Alex – Een verkeersongeluk misschien.

Anita – Wesley had niet eens een rijbewijs.

Alex – Hoe dan ook, volgens mij wacht dokter Pech alleen nog op ons groene licht om de stekker eruit te trekken...

Anita – De stekker eruit trekken? U praat over hem alsof het een broodrooster is. Het is wel uw broer...

Robin – Eerlijk gezegd hadden we elkaar al jaren niet meer gezien...

Alex – Ik vraag me zelfs af waarom ze ons hebben laten komen.

Robin – Behalve u zijn wij zijn enige familie, maar zo'n beslissing nemen...

Alex – Ik ben niet gelovig, dus tegen euthanasie heb ik op zich niets. Alleen het woord heeft sinds de vorige eeuw niet bepaald de beste Duitse associaties.

Anita – Duitse associaties?

Alex – U weet wel... jaren veertig.

Robin – De Duitsers hebben euthanasie inderdaad niet echt een aantrekkelijk imago bezorgd...

Alex – Wat jammer is voor een praktijk die in gevallen als dit best nuttig kan zijn.

Robin – Misschien kunt u de beslissing beter nemen. U kende hem tenslotte beter dan wij...

Anita begint nogal onovertuigende wijze te snikken.

Anita – Nee, ik ben er niet aan toe om... zoals u zegt, de stekker eruit te trekken... Nog niet in elk geval...

Robin – We respecteren uw beslissing volledig. Toch, Alex?

Alex – Natuurlijk... (*Kijkt op het horloge.*) Ik laat u trouwens zo maar alleen... We kunnen op dit moment toch niets doen...

Robin – Ik ook... Ik heb vanavond een etentje en...

Alex – In zijn toestand maakt onze aanwezigheid waarschijnlijk ook niet veel verschil...

Anita – Als u het goed vindt, blijf ik bij hem...

Robin – Natuurlijk... U bent tenslotte zijn vrouw...

Alex en Robin willen vertrekken, maar Vrolijk komt terug.

Vrolijk – U zult mevrouw Van Dijk zijn, neem ik aan...

Anita – Ja... Kunt u iets meer zeggen over de toestand van Wesley?

Vrolijk – We wachten nog op de laatste uitslagen, maar ik wil u geen valse hoop geven.

Anita – Wordt hij slechter?

Vrolijk – Nee, dat kunnen we echt niet zeggen. Laten we zeggen dat zijn toestand stabiel is.

Anita – Dan is er misschien nog hoop.

Vrolijk – Helaas betekent stabiel in dit geval niets goeds.

Alex – Een kamerplant is ook behoorlijk stabiel.

Vrolijk – Meneer Van Dijk verkeert inderdaad in een vegetatieve toestand. En de kans is helaas klein dat daar ooit verandering in komt.

Anita – Weet u dat zeker?

Vrolijk – Helaas denk ik dat u ook moet gaan nadenken over wat voor hem het beste zou zijn.

Robin – Denkt u dat hij pijn heeft?

Vrolijk – Dat is moeilijk te zeggen, maar... u zult het met me eens zijn dat zo blijven bestaan... geen leven is.

Robin – Ze heeft gelijk, Anita. Ik begrijp uw verdriet, maar we kunnen hem ook niet zo laten liggen...

Vrolijk – Er komt een moment waarop je afscheid moet nemen. Het verlies van een dierbare is natuurlijk een beproeving die de Heer ons stuurt. Maar als het moment daar is, kun je het maar beter niet rekken en de werkelijkheid onder ogen zien. Er moet een hoop papierwerk worden geregeld. En dan is er natuurlijk de nalatenschap. Dat kun je beter niet onnodig laten aanslepen.

Alex – De nalatenschap?

Robin – Dat is waar, de nalatenschap... Daar hadden we nog niet aan gedacht.

Alex – En wie zijn de erfgenamen eigenlijk?

Vrolijk – In de eerste plaats... (*Tegen Anita*) U bent zijn vrouw, toch?

Anita – Ja, nou ja...

Vrolijk – Als uw man zou overlijden, bent u natuurlijk erfgenaam... Als echtgenote van de patiënt zou ik u trouwens nu al een paar formulieren moeten laten tekenen...

Anita – Het zit zo... Eigenlijk waren we nog niet getrouwd...

Vrolijk – O... En u had ook geen kinderen?

Anita – Nee...

Vrolijk – Dan erven zijn broer en zus... Maar ik neem aan dat dat op dit moment niet uw grootste zorg is...

Alex (*dromerig*) – Nee, natuurlijk niet...

Vrolijk – Ik laat u hier als familie nog even over nadenken...

De verpleegkundige gaat weg.

Anita – Ik moet me even opfrissen...

Anita gaat naar de badkamer.

Alex – Dus wij zouden de erfgenamen zijn...

Robin – Wij zijn zijn enige familie. Als hij niet getrouwd is...

Alex – Bizar...

Robin – Ja...

Alex – Denk je dat hij veel geld had?

Robin – Lijkt me sterk, maar goed... Wie weet. We hadden hem al jaren niet gezien...

Alex – Ik weet niet eens wat Wesley voor werk deed.

Robin – Geen idee waarom, maar ik zie hem eerder als werkloos, jij niet?

Alex – Ja... En waarschijnlijk al lang door zijn uitkering heen.

Robin – In elk geval geen man die wakker lag van box 3.

Alex – We moeten het aan zijn vrouw vragen... Aan Anita bedoel ik. Zij zal het wel weten...

Anita komt terug.

Robin – Gaat het weer een beetje?

Anita lijkt iets te zoeken.

Anita – Het gaat wel... Weet u waar ze zijn spullen hebben gelaten?

Robin – Zijn spullen?

Anita – Had hij geen koffer bij zich toen hij hier binnenkwam?

Alex – Als hij na een ongeluk is opgenomen, zal hij weinig tijd hebben gehad om eerst zijn koffer te pakken...

Robin – Het is geen bevalling waarvoor je een vluchttas klaarzet...

Alex – Waarom wilt u weten of hij een koffer had? Op dit moment heeft hij er weinig aan, lijkt me...

Anita – Nee, natuurlijk... Sorry, het zijn de zenuwen...

Alex – En verder... U woonde met hem samen. Kunt u ons misschien vertellen hoe het met hem ging? We hadden hem tenslotte al heel lang niet gezien...

Robin – Ja, hoe liep het bij hem?

Anita – Hoe liep wat?

Robin – Zijn zaken... Had hij werk?

Anita (*afwezig*) – Werk? Wesley?

Alex – Dat dacht ik al...

Anita – Ik ga toch even aan de verpleegkundige vragen of ze ergens een koffer van hem hebben opgeborgen...

Ze gaat weg.

Alex – Ze is behoorlijk van slag, vind je niet?

Robin – Dat zou jij ook zijn.

Alex – Maar rijk was hij kennelijk niet... Dus wat die erfenis betreft...

Robin – Hij heeft misschien geen fortuin gemaakt, maar drie jaar geleden, toen mama overleed, heeft hij wel zijn deel van de erfenis van onze ouders gekregen.

Alex – Verdomd, dat is waar. Je hebt gelijk...

Robin – Dan zouden we dat tenminste terugkrijgen... Ik bedoel, het is toch logisch dat het weer bij ons terechtkomt. Waarom zou familiegeld buiten de familie verdwijnen?

Alex – Zeker als Wesley misschien niet eens echt familie was. Als onze ouders hem in China hebben geadopteerd. Of gewoon op de Zeedijk.

Robin – Eerlijk gezegd zou een beetje extra geld me nu best uitkomen. We hebben net een huis in de Provence gekocht, vlak naast het vakantiehuis van John de Mol.

Alex – Echt? Ja, de Provence is prachtig.

Robin – Alleen moet er nogal wat aan gebeuren voordat het op het huis van John de Mol lijkt. Op dit moment is het eerder een half ingestorte molen...

Alex – En hij ligt daar nu toch als een kasplantje...

Robin – Eigenlijk zou het een daad van medeleven zijn.

Ze blijven een ogenblik nadenkend staan.

Alex – En als hij dat geld allang heeft verbrast?

Robin – Denk je?

Alex – Het is Wesley...

Anita komt terug.

Anita – Nee, blijkbaar had hij geen koffer bij zich...

Robin – Maar verder ging het goed met hem? Hij had toch geen geldproblemen?

Anita – Geldproblemen?

Alex – Volgens mij had hij onlangs een kleine erfenis gekregen. Ik hoop dat hij daar een beetje verstandig mee is omgegaan...

Anita – Verstandig als een huisvader? Ik heb u toch gezegd dat we geen kinderen hadden.

Robin – O ja, natuurlijk...

Vrolijk komt terug.

Vrolijk – En? Hebt u als familie kunnen bespreken wat voor uw dierbare in deze laatste levensfase het beste zou zijn?

Alex – Nou ja...

Robin – We hebben nog geen beslissing genomen.

Alex – En we zijn het ook niet allemaal helemaal eens...

Robin – Mevrouw is nog niet helemaal zover dat...

Anita blijft ondertussen zoeken.

Anita – Dus we zijn het erover eens dat hij geen koffer bij zich had toen hij hier kwam?

Ze kijkt onder het bed.

Vrolijk – Overigens, als meneer Van Dijk niet getrouwd is, zijn het zijn broer en zus die samen moeten beslissen wat in zijn belang is.

Alex – Eigenlijk zouden we nog wat aanvullende informatie willen.

Vrolijk – Over zijn medische toestand, neem ik aan. Zoals ik daarnet al zei...

Alex – We dachten ook aan de financiële kant.

Vrolijk – Daar hoeft u zich geen zorgen over te maken. Euthanasie staat niet als aparte prestatie in het basispakket, maar wij zullen zo'n medische handeling uiteraard beschouwen als een geheel belangeloze daad van christelijke naastenliefde. En als u per se iets wilt schenken: dokter Pech wil in Wassenaar een stichting oprichten voor...

Robin – We dachten meer aan de nalatenschap...

Vrolijk – De erfenis, natuurlijk... Heel begrijpelijk.

Alex – Weet u of meneer Van Dijk er financieel warmpjes bij zat?

Vrolijk – Hij kon zich in elk geval een OV-fietsabonnement veroorloven... Maar dat kunt u beter aan zijn laatste partner vragen...

Anita (*met haar gedachten elders*) – Pardon?

Vrolijk – U moet wel weten dat wie een erfenis zuiver aanvaardt, ook eventuele schulden overneemt. Bijvoorbeeld openstaande medische rekeningen...

Robin – Meent u dat?

Alex en Robin kijken naar Wesley en alle apparatuur om hem heen.

Alex – Die intensive care moet toch een vermogen kosten?

Vrolijk – Absoluut. Normaal wordt het meeste door de basisverzekering gedekt. Maar als iemand niet goed verzekerd is...

Robin – En Wesley, was die goed verzekerd?

Vrolijk – Dat moet ik bij de administratie navragen... Maar bij twijfel kunt u de erfenis altijd verwerpen. Of hem beneficiair aanvaarden. En als u er helemaal vanaf wilt, is er natuurlijk nog de toekomstige stichting van dokter Pech...

Alex – Ja, uiteraard...

Vrolijk – Wat het kunstmatig in leven houden betreft, zou ik de voor- en nadelen toch goed afwegen... Als hij jarenlang in coma blijft, kunnen onverzekerde kosten natuurlijk alleen maar verder oplopen...

Robin – Dan moeten we misschien toch snel iets doen om zijn lijden te bekorten. Wat denk jij, Alex?

Vrolijk – Ik laat u nog even nadenken...

Ze gaat weg.

Robin (*tegen Anita*) – En wat vindt u?

Anita – Er is toch nog een kleine kans dat hij uit die coma komt?

Alex – Als we de erfenis toch verwerpen, maakt het eigenlijk niet zoveel uit of hij blijft leven of niet...

Robin – Nee, we hoeven zijn einde misschien niet te overhaasten. Dat is ook niet erg christelijk...

Alex – Ik moet het mijn advocaat vragen, maar zelfs als we de erfenis verwerpen, vraag ik me af of de familie niet toch voor bepaalde kosten kan worden aangesproken.

Robin – De familie? We kennen Wesley amper!

Alex gaat dichterbij de patiënt staan.

Alex – Denkt u dat hij ons kan horen?

Anita – Wie zal het zeggen...

Robin – En wat vindt u van orgaandonatie?

Alex – Zijn organen doneren?

Robin – Wat? Wilde jij ze verkopen?

Alex – Geen idee... Wat zouden ze opleveren?

Robin – Misschien genoeg om de ziekenhuisrekening te betalen... Grapje. Zenuwen.

Alex – Weet je zeker dat hij ons niet hoort?

Robin (tegen Anita) – Weet u hoe hij over orgaandonatie dacht?

Anita – Nee...

Een ongemakkelijk moment.

Robin (tegen Anita) – Zou u Wesley niet willen trouwen voordat we de behandeling stopzetten?

Alex – En voordat ze zijn organen eruit halen, natuurlijk.

Robin – Dan kunt u zijn naam dragen. Hebt u tenminste een aandenken.

Alex – Bij gebrek aan kinderen.

Robin – Postume inseminatie lijkt me in dit stadium wat overdreven.

Alex – Ik weet trouwens niet of je met iemand in coma kunt trouwen... Dat moet ik ook aan mijn advocaat vragen...

Anita – Ja hoor... Ik zie precies wat jullie van plan zijn. Daarnet hoorde ik niet bij de familie, en nu willen jullie dat ik met hem trouw zodat ik straks voor de ziekenhuisrekening opdraai...

Robin – Zo moet u het niet zien...

Vrolijk komt terug.

Vrolijk – En? Alles goed hier? Voor zover dat onder de omstandigheden mogelijk is. Heeft iemand u koffie aangeboden? Een broodje misschien?

Robin – We zouden eerder wat advies kunnen gebruiken...

Vrolijk – Natuurlijk. Daar zijn we voor.

Alex – Het gaat om Wesley's zorgverzekering.

Vrolijk – Ja... Ik heb het toevallig net bij de administratie nagevraagd en ik vrees dat ook daar het nieuws niet best is...

Robin – Echt?

Vrolijk – Helaas had uw broer geen aanvullende verzekering. Erger nog: hij blijkt al meer dan zes maanden onverzekerd te zijn. Maar ik wil u daar op dit moment natuurlijk niet mee ongerust maken...

Robin – Te laat. We zijn al behoorlijk ongerust...

Vrolijk – Dat begrijp ik... Je broer... of je partner zo zien liggen... Dat is heel zwaar.

Anita – Maar denkt u dat er nog een kans bestaat dat hij ooit weer kan praten?

Vrolijk – Praten? Mijn hemel... Een wonder kan natuurlijk altijd. Maar voor wonderen moet u vrees ik hogerop zijn. Ze zijn minder betrouwbaar dan euthanasie, maar in tegenstelling tot intensive care worden ze wel volledig door de kerk vergoed...

Robin – Dank u voor die troostende woorden...

Vrolijk – O ja, bijna vergeten: er heeft zich beneden een politieman gemeld.

Anita – Politie?

Vrolijk – Ik heb gezegd dat de patiënt niet in staat is vragen te beantwoorden, maar hij wil graag met de naasten spreken. Ik heb hem naar boven gestuurd... En als u toch nog koffie of iets te eten wilt, druk gerust op de bel voor de roomservice...

Vrolijk gaat weg.

Alex – Politie? Waarom politie?

Robin – Misschien onderzoeken ze de precieze omstandigheden van het ongeluk. Dat is toch normaal?

Alex – Dat is waar. We weten nog steeds niet wat er precies is gebeurd.

Robin – De verpleegkundige had het over een OV-fiets...

Alex – Dus u weet ook niet precies wat er gebeurd is?

Anita – Nou... Nee. Niet precies.

Robin – Die agent zal ons wel meer kunnen vertellen.

Alex (*ziet dat Anita zich ongemakkelijk voelt*) – Wilt u dat dan niet weten?

Anita – Luister, ik heb nu geen tijd om alles uit te leggen, maar praat alsjeblieft niet over mij met de politie, goed?

Alex – Waarom niet?

Anita – Ik... Ik ben niet Wesley's vrouw... Ik bedoel, ik was ook niet echt zijn partner.

Robin – O? Wie bent u dan?

Anita – Laten we zeggen dat... we zaken met elkaar deden.

Alex – Zaken? Wat voor zaken?

Robin – Het soort zaken waar de politie blijkbaar niets van mag weten...

Er wordt op de deur geklopt.

Anita – Ik leg het straks uit. Ik verstop me in de badkamer tot die smeris weg is.

Inspecteur De Boer (man of vrouw) komt binnen.

De Boer – Inspecteur De Boer. Wat is het hier warm, zeg. U bent de familie, neem ik aan?

Alex – Zijn broer en zus, ja.

De Boer – Ik onderzoek de zaak waarbij uw broer betrokken is.

Robin – De zaak? Hij heeft toch een ongeluk gehad met een OV-fiets? Het is niet alsof de Titanic is gezonken...

De Boer – Het ligt iets ingewikkelder...

Alex – Echt?

De Boer – Ik dacht dat u het al wist... Uw broer ligt in coma na een bankoverval.

Robin – Een bankoverval?

De Boer – Op het Rabobank-filiaal bij hem in de buurt.

Alex – Aha. Wesley heeft altijd al een coöperatieve instelling gehad.

Robin – Vooral als hij van ons geld wilde lenen.

Alex – Hij fietste er toevallig langs en kreeg een verdwaalde kogel, zoiets?

Robin – Dat zou me bij hem niets verbazen.

Alex – Onze broer heeft nooit geluk gehad...

De Boer – Zo is het niet helemaal gegaan... Uw broer was inderdaad betrokken bij die overval, maar... hij was zelf de overvaller.

Alex en Robin zijn met stomheid geslagen.

Robin – Wesley? Heeft Wesley een Rabobank overvallen?

De Boer – Ja. Samen met een handlanger.

Alex – Een bankoverval... Dat lijkt totaal niet op hem...

Robin – Een bankoverval op een OV-fiets? Met een integraalhelm op?

Alex – Nou ja... dát klinkt eigenlijk wel weer als Wesley.

De Boer – Wist u iets van zijn illegale activiteiten?

Robin – We hadden hem al jaren niet gezien...

Alex – Op een OV-fiets... Daar zou hij toch strafvermindering voor moeten krijgen? Wesley heeft zojuist de klimaatneutrale bankoverval uitgevonden.

Robin – Dus het was geen gewoon verkeersongeluk?

De Boer – Ja en nee... Na een achtervolging door de politie door Amsterdam is uw broer frontaal tegen een bus gereden.

Alex – Een achtervolging? Op een OV-fiets? En de politie zat zeker in een bakfiets?

De Boer – Dit is geen grap, meneer Van Dijk. Het gaat om een gewapende bankoverval.

Robin – Dat beseffen we heel goed, inspecteur. Onze broer zweeft bovendien tussen leven en dood...

De Boer – Dat spijt me oprecht... Temeer omdat hij zonder dat ongeluk de naam van zijn medeplichtige had kunnen geven.

Alex – Zijn medeplichtige? Dus het is een vrouw...

De Boer houdt hun een vel papier voor.

De Boer – Dit is haar compositietekening. Zegt dit gezicht u iets?

Alex – Helaas heb ik mijn leesbril niet bij me... (*Doet alsof het papier moeilijk te zien is.*) U weet hoe dat gaat als je ogen op die leeftijd achteruitgaan...

De Boer (*tegen Robin*) – En u?

Robin – Ik? Ik ben verschrikkelijk slecht in gezichten. Ik haal iedereen door elkaar. Zet me in een parenclub en ik eindig nog met mijn eigen man omdat ik hem niet herkend heb...

De Boer – Ik begrijp het...

Alex – Dan hebt u geluk...

De Boer – Ik heb daarnet met de arts gesproken. Volgens hem is de kans klein dat de verdachte in de nabije toekomst uit zijn coma komt.

Alex – Als hij wakker wordt, kan hij rechtstreeks naar de gevangenis... Dat motiveert niet echt om uit de dood op te staan.

Robin – Wat kan hij eigenlijk krijgen?

De Boer – Als hij de naam van zijn handlanger geeft en de buit terugbezorgt, kan de rechter daar rekening mee houden...

Alex – Hoeveel?

De Boer – Het wapen was nep, maar juridisch maakt dat voor de ernst weinig verschil. In theorie kan het richting twintig jaar gaan.

Alex – Nee, ik bedoelde de buit. Hoeveel?

De Boer – Drie miljoen.

Alex – Drie miljoen euro?

Robin – Dat is niet niks...

Alex – En ik dacht altijd dat Wesley geen ambitie had... Hij stijgt bijna in mijn achting.

Robin – En die drie miljoen zijn niet teruggevonden?

De Boer – Getuigen hebben bevestigd dat uw broer na de overval op de Rabobank de koffer droeg. Maar toen we hem na het ongeluk vonden, was de koffer verdwenen.

Alex – Wat is er precies gebeurd?

De Boer – Na de overval zijn de twee ieder een andere kant op gevlucht om ons op een dwaalspoor te zetten. Haar zijn we kwijtgeraakt. Uw broer hebben we uiteindelijk in de buurt van Amsterdam Centraal gelokaliseerd.

Robin – Gelokaliseerd? Hoe dan?

De Boer – Een man op een OV-fiets met een integraalhelm valt nogal op...

Alex – Blijkbaar niet genoeg voor de buschauffeur die hem schepte...

De Boer – Voor het ongeluk heeft hij in elk geval nog kans gezien de koffer ergens kwijt te raken.

Robin – De koffer...

De Boer – Weet u iets van die koffer?

Robin – Nee, helemaal niets...

De Boer – Hoe dan ook: uw broer staat onder arrest. In principe zou ik hier moeten blijven voor het geval hij wakker wordt, maar...

Alex – In deze toestand zal hij niet snel ontsnappen...

De Boer – En eerlijk gezegd heb ik een hekel aan ziekenhuizen. Ik word er somber van.

Alex – Ja... En het schijnt hier vol te zitten met bacteriën die nergens meer op reageren.

Robin – U kent het gezegde: je weet wanneer je het ziekenhuis binnenkomt, maar nooit of je er levend weer uit komt.

Alex – Zelfs als je alleen maar op ziekenbezoek komt... of bij iemand die net bevallen is. Alleen daarom ben ik bij de geboorte van mijn drie kinderen nooit in het ziekenhuis geweest.

De Boer – Echt niet?

Robin – Qua bacteriën en virussen is een ziekenhuis natuurlijk één grote kweekvijver.

Alex – De afdeling tropische ziekten zit hier vlak naast. Dokter Pech vertelde dat ze vorige week zelfs een geval van malaria hadden.

Robin – Zei hij niet ebola?

Alex – O ja, misschien was het dat...

De Boer – Heeft hij dat echt gezegd?

Robin – Houd dit maar voor u, maar volgens mij had dit hele ziekenhuis allang in quarantaine moeten. Het schijnt dat de verpleegkundigen bij bosjes omvallen...

De Boer lijkt opeens haast te krijgen.

De Boer – In dat geval laat ik u maar... Ik kom af en toe wel even informeren hoe het gaat...

Alex – Dank u voor uw betrokkenheid, inspecteur.

Alex steekt een hand uit die De Boer moeilijk kan weigeren.

De Boer – Mag ik voor ik wegga even mijn handen wassen?

Robin – Waar?

De Boer – In de badkamer!

Alex en Robin verstijven.

Alex – Nou ja, het is alleen...

De Boer – Is er een probleem?

Robin – Nee hoor, helemaal niet...

De Boer gaat de badkamer in. Alex en Robin kijken elkaar bezorgd aan.

Alex – We zeggen gewoon dat ze ons met de dood bedreigde als we iets over haar vertelden...

Robin – Met dat nepwapen?

Alex – Dat hoorden wij helemaal niet te weten!

De Boer komt terug.

De Boer – Sinds ik hier binnen ben heb ik het bloedheet. Ik hoop dat ik niet al iets smerigs heb opgelopen... U belt me als uw broer wakker wordt, afgesproken?

Robin – Dat doen we, inspecteur...

De Boer gaat weg.

Robin – Hoe heeft ze dat voor elkaar gekregen?

Alex – Misschien stond ze achter het douchegordijn. Dat heb ik weleens in een horrorfilm gezien...

Robin – Hoe dan ook kunnen we die erfenis wel vergeten.

Alex – Als Wesley al op een OV-fiets een Rabobank moest overvallen, zat hij duidelijk niet in zijn beste financiële periode.

Robin – Maar er is nog wel de buit van de overval...

Alex – O ja... Die koffer...

Robin – Daarom wil Anita niet dat we Wesley laten gaan voordat hij heeft verteld waar hij het geld heeft gelaten...

Alex – Nu snap ik ook waarom ze zo nodig wilde weten of Wesley bagage bij zich had toen hij hier aankwam...

Anita komt terug.

Anita – Gelukkig heeft de badkamer een deur naar de kamer hiernaast.

Alex – Schrok de patiënt daar niet toen u ineens binnenkwam?

Anita – Die ligt ook in coma...

Robin – O ja, kamer 13A...

Anita – Goed, ik heb alles gehoord...

Robin – En?

Anita – Goed dan. Ik ben de medeplichtige.

Alex – Goh... Die compositietekening lijkt trouwens sprekend op u.

Robin – Het wordt lastig aan de inspecteur uit te leggen dat we u niet herkenden als hij ontdekt dat we u hier hebben ontmoet...

Anita – Dan dank ik u voor uw discretie...

Alex – We kunnen hier wel flink door in de problemen komen...

Robin – En wat krijgen wij ervoor?

Anita – Goed. Als jullie me helpen dat geld terug te vinden, delen we. Een miljoen per persoon.

Robin – In drieën?

Alex – En Wesley dan?

Anita – In de toestand waarin hij verkeert...

Robin – Precies. Het zal niet makkelijk zijn hem te laten vertellen waar de buit is.

Anita – Tegen zijn familie laat hij misschien eerder iets los.

Alex – En daarna?

Anita – Als we hem aan het praten krijgen, kunnen we daarna altijd nog de behandeling stopzetten. Beter dan hem als een kasplantje te laten voortbestaan. En bovendien: drie miljoen door vier delen... Dat is zo'n onhandig bedrag.

Alex – En dan kan hij u ook niet meer bij de politie aangeven, toch?

Anita – Ik begrijp dat jullie toch niet erg close waren. En het bespaart jullie jaren aan medische kosten...

Robin – Ik zou echt zeker willen weten dat hij ons niet hoort...

Alex – Denk je dat hij doet alsof?

Anita – Doen alsof je diep in coma ligt? Kan dat?

Robin – Hij had er vroeger wel talent voor. Weet je nog toen we klein waren? Soms sliep hij zo diep dat we 's morgens serieus dachten dat hij in coma lag.

Ze gaan alle drie naar het bed.

Anita – Misschien wil die klootzak het geld gewoon voor zichzelf houden...

Robin – Wesley, hoor je ons?

Alex – Met zo'n integraalhelm is dat niet echt handig.

Robin – De dokter zei dat als we hem afzetten, zijn hersenen misschien over het kussen lopen...

Anita – We kunnen toch alleen het vizier openzetten.

Ze doet het vizier open.

Alex – Wesley, ik ben het, Alex... je broer.

Anita schudt Wesley tamelijk hard door elkaar.

Anita – Wesley? Godverdomme, zeg iets! Waar heb je dat geld verstopt?

Robin – Voorzichtig, straks maakt u hem dood!

Alex – Hij heeft zijn mond opengedaan...

Anita – Verrek, dat is waar.

Robin – Het lijkt alsof hij iets wil zeggen...

Alex – Misschien is het een reflex...

Anita – Kijk eens... Volgens mij zit er iets in zijn mond!

Robin – Ja, inderdaad...

Anita steekt haar hand door de opening van de helm.

Anita – Spuug uit, verdomme!

Alex – Rustig aan.

Anita – Die klootzak heeft me gebeten...

Alex – Laten we hopen dat hij niet besmettelijk is...

Robin – En? Wat is het?

Anita haalt een sleutel uit Wesley's mond en houdt hem omhoog.

Anita – Verdomme! Een sleutel!

Robin – Een sleutel?

Anita – Het lijkt op een sleutel van een bagagekuis... Misschien heeft hij de koffer in een kluis op een station verstopt.

Robin – En toen hij zag dat de politie hem bijna had, heeft hij geprobeerd de sleutel door te slikken.

Alex – Kluisjes genoeg op de stations in Amsterdam...

Anita – Die agent zei dat hij zijn ongeluk vlak bij Amsterdam Centraal kreeg.

Alex – Bizar... Het lijkt wel een misdaadfilm.

Robin – Of een toneelstuk...

Anita – Ik kan daar niet heen. De politie zoekt me en ze hebben mijn compositietekening.

Alex – Een bijzonder treffende, bovendien.

Anita (*tegen Robin*) – U kunt gaan.

Robin – Ik?

Anita – Met uw keurige kakuitstraling valt u daar totaal niet op.

Robin – Hartelijk dank... En als ik gearresteerd word?

Alex – We hebben het over drie miljoen euro... Denk eens aan al het zwartwerk dat je in je huis in de Provence kunt laten doen.

Robin – Waarom gaan we niet met z'n tweeën?

Anita – Ja, zodat jullie er samen met het geld vandoor gaan. Geen sprake van. (Ze haalt een pistool tevoorschijn en richt het op hen.) Alex blijft hier.

Robin – Doe normaal. Die agent zei toch dat het een nepwapen was.

Anita – Goed, maar probeer me niet te belazeren.

Alex – En iemand moet bij Wesley blijven. Anders valt het op.

Robin – Ik weet het nog zo net niet... Zou het niet beter zijn de politie in te lichten?

Anita – Zodat ik de bak in draai?

Alex – Misschien zit er helemaal niets in die kluis. Als we iets vinden, kunnen we daarna altijd nog beslissen wat we ermee doen.

Robin – Tot die tijd heet dit heling...

Alex – Denk eens aan wat je met een miljoen euro kunt doen.

Robin – Ja...

Alex – Van die bouwval kun je een paleis maken! Met een zwembad dat nog groter is dan dat van John de Mol!

Robin – Ik ga.

Robin vertrekt. Alex en Anita wisselen een ongemakkelijke blik. Alex' telefoon gaat; Alex neemt op. Anita gaat naar de patiënt.

Alex – Ja... Nee, ik ben nog in het ziekenhuis... Nou ja... Het ligt iets ingewikkelder dan gedacht... Luister, zoals Cruijff zei: elk nadeel heb z'n voordeel. Misschien komt hier uiteindelijk nog iets goeds uit... Wesley? Nee, die ligt nog steeds in coma... Ik vertel het je later. Ik kan nu niet praten... Nee, wacht niet op me met eten... Oké, ik ook van jou.

Anita – Het lijkt alsof hij beter ademt sinds we die sleutel uit zijn keel hebben gehaald, vind je niet?

Alex – Misschien hebben we zijn leven gered...

Anita – Laten we niet meteen overdrijven.

Alex – We zouden de dokter moeten waarschuwen, toch?

Anita – Zodat de politie hem daarna kan opsluiten?

Juist op dat moment steekt Vrolijk even haar hoofd om de deur.

Vrolijk – Alles in orde?

Anita – Laten we zeggen... stabiel.

Vrolijk – Bel gerust als u me nodig hebt.

Ze verdwijnt weer.

Alex – Goed, wat doen we nu?

Anita – Voorlopig wachten we.

Ze gaan ieder op een stoel zitten en beginnen in te dutten. Na enige tijd zijn ze allebei in slaap gevallen. Een verandering van licht kan de tijdsprong aangeven. Alex' telefoon gaat opnieuw. Alex schrikt wakker. Anita slaapt door.

Alex – Robin? Heb je de kuis gevonden? Een koffer! Verdomme... Nee, je hebt gelijk, maak hem niet open in de trein. Op Amsterdam Centraal lopen genoeg zakkenrollers rond, en als die koffer vol bankbiljetten zit... Anita? Die ligt hier te slapen... Luister, ik weet niet of... We kunnen toch niet zomaar met de buit verdwijnen zonder iets te zeggen? We hebben een afspraak met haar... Ja, een dief bestellen is misschien geen echte diefstal, maar...

Anita wordt wakker en hoort het einde van het gesprek. Alex merkt dat en verandert van toon.

Alex – Ik denk dat je beter hierheen kunt komen. Dan bekijken we het samen, goed? Tot zo.

Alex stopt de telefoon weg. Anita kijkt wantrouwig.

Anita – Jullie proberen me toch niet te naaien?

Alex – Natuurlijk niet! Robin heeft de koffer en komt hierheen.

Vrolijk komt terug.

Vrolijk – Wat een ontroerend familietafereel... Wesley heeft echt geluk met zulke liefdevolle mensen om hem heen. Helaas is dat lang niet altijd zo...

Alex – Ja, ik... Maar goed, je gaat maar één keer dood, nietwaar?

Vrolijk bekijkt de apparatuur rond de patiënt.

Vrolijk – Helaas zie ik nauwelijks verandering. Het EEG blijft vlak.

Alex – Ik weet niet of er vóór zijn ongeluk veel meer reliëf in zat, maar goed... Grapje.

Vrolijk – U hebt gelijk. Humor helpt om de spanning te breken. In echt hopeloze gevallen verkleed ik me zelf weleens als clown om de sfeer wat op te vrolijken.

Anita – Meent u dat...?

Vrolijk – En zoals dokter Pech altijd tegen patiënten in de palliatieve zorg zegt: we zijn allemaal maar op doorreis op deze wereld...

Alex – Wat weten jullie hier toch precies de juiste woorden te vinden. Daar knapt een mens echt van op...

Vrolijk – Het is een vak... Bijna een roeping. U weet me te vinden als u me nodig hebt...

Anita – Dank u, we bellen wel...

Vrolijk wil weggaan. Robin komt met een koffer binnen en botst bijna tegen haar op. Een ongemakkelijk moment.

Vrolijk – O, u bent wat spullen voor hem gaan halen. Wat attent. Ik weet niet of hij er in zijn toestand veel aan heeft... Maar ik laat u weer alleen als familie.

Vrolijk gaat weg. Robin zet de koffer aan het voeteneinde op het bed. Ze staren er alle drie naar.

Alex – Nou? Heb je gekeken wat erin zit?

Robin – Ik wilde hem liever hier openen. Dat leek me veiliger.

Anita – Verstandig.

Robin – Alleen zit er een cijferslot op...

Alex – Een code? Die idioot van een Wesley... Bang dat iemand hem zou bestelen, zeker.

Robin – Hoe krijgen we hem open?

Anita – Geen zorgen, ik ken de code.

Anita pakt de koffer en stelt de code in.

Alex – 007? Wat een fantasie...

Anita maakt de koffer open. De teleurstelling is van hun gezichten af te lezen. Robin bekijkt de inhoud.

Robin – Wat kleren... Een zwembroek...

Alex – En een taalgids 'Vlaams voor beginners'...

Anita – Die klootzak wilde me dus belazeren. Hij was vast van plan met het geld naar België te verdwijnen.

Robin – Vlaams leren? Hij spreekt toch al Nederlands?

Anita – Hoe dan ook, het geld zit er niet in...

Alex (*tegen Robin*) – Jij probeert óns toch niet te belazeren?

Robin – Ik? Ik heb je toch gezegd dat ik de code niet wist!

Anita – Kom nou, rustig blijven... Het is uw zus. En wij zijn inmiddels bijna één familie...

Robin gaat naar de patiënt.

Robin – Hij heeft zijn ogen open!

Alex – Dan is er nog hoop.

Robin – Om het geld terug te vinden bedoel je?

Alex – Ook, ja...

Anita – Misschien is het een reflex...

Robin – Wesley, hoor je ons?

Alex – Hij knipperde met zijn ogen!

Robin – Misschien betekent dat ja...

Alex – O ja, zo communiceren ze met mensen in coma. Dat heb ik in een film gezien. Eén keer knippen is ja, twee keer nee. Of andersom, dat weet ik niet meer...

Robin – Wesley? Luister goed en probeer met ja of nee te antwoorden: heet jij Wesley?

Alex – Wat een idiote vraag...

Robin – Ik wil alleen weten of hij de code begrijpt.

Alex – Knipperde hij nou of niet?

Anita – Met die helm ertussen is het niet handig. We zouden kunnen proberen hem af te zetten...

Robin – U wilt hem afmaken, is het dat?

Anita – Helemaal niet!

Alex – En het kan nogal een smeerboel worden...

Vrolijk komt binnen. Anita klapt snel het vizier dicht.

Vrolijk – Ik wilde u waarschuwen dat inspecteur De Boer beneden is. Die komt zo naar boven...

Robin – Prima, dank u dat u het even zegt, Vrolijk...

Vrolijk gaat weg.

Alex – U kunt zich beter gaan verstoppen.

Anita – Ja, ik neem de koffer mee, zodat hij hem niet ziet.

Robin – We schuiven hem liever onder het bed.

Robin pakt de koffer en schuift hem onder het bed. Anita kijkt teleurgesteld.

Robin – Nou, vooruit!

Anita verstoppt zich in de badkamer.

De Boer komt binnen. De inspecteur kan onder rode vlekken of uitslag zitten.

Alex – Inspecteur De Boer, hoe gaat het met u?

De Boer – Niet best, eerlijk gezegd... Ik heb nog steeds van die opvliegers...

Robin – Gaat u zitten, inspecteur...

De Boer – Eigenlijk ben ik teruggekomen om dokter Pech te spreken. Hebt u hem toevallig gezien?

Alex – Hij zal wel ergens rondlopen. Vraag anders aan Vrolijk waar hij is; die twee lijken erg close.

Robin – Hoe kom je daarbij?

Alex – Geen idee... Intuïtie. En toen ik hier aankwam nam ik de verkeerde deur en volgens mij zag ik dokter Pech in kamer 13A behoorlijk grondig met Vrolijk bezig.

Robin – Schandalig... Gelukkig ligt de patiënt in die kamer ook in coma.

De Boer – En hoe gaat het met uw broer?

Robin – Niet bepaald de goede kant op.

Alex – Als het zo doorgaat, moeten we hem straks nog laten inslapen...

Robin – En uw onderzoek? Schiet dat op?

De Boer – Het is duidelijk geen Bonnie en Clyde. Ik vertel u niets nieuws als ik zeg dat uw broer het IQ van een oester heeft. Alles wijst erop dat zijn handlanger de hele overval heeft bedacht. Zij is het brein van de bende.

Alex – Het brein? Dat verbaast me eerlijk gezegd niet.

Robin – Zijn eigen brein, zelfs vóór het ongeluk...

De Boer – Die vrouw heeft hem het vuile werk laten doen in de hoop daarna de buit op te strijken. Helaas voor haar... en voor uw broer, liep het mis.

Alex – Ik begrijp het...

Robin – Hij heeft ook werkelijk nooit geluk gehad.

Alex – Nog nieuws?

De Boer – Getuigen hebben Wesley een koffer in een bagagekluis op Amsterdam Centraal zien zetten. We hebben gezocht, maar daar niets meer gevonden.

Robin – Amsterdam Centraal... Eindelijk stond Wesley eens ergens centraal...

De Boer – Pardon?

Robin – Niets. Een flauwe familiewoordspeling.

De Boer – Juist... Ik ga die dokter Pech maar eens zoeken. (*Veegt het zweet van het voorhoofd.*) Want ik krijg het steeds warmer. Ik laat het weten als er nieuws is...

Alex – Dank u, inspecteur. En vooral: zorg goed voor uzelf...

De Boer gaat weg. Vrolijk komt binnen.

Vrolijk – Ik wil u niet opjagen, maar er moet nu echt een beslissing over uw broer worden genomen... We hebben net een dringende aanvraag voor een lever gekregen. Daarmee kunnen we iemand redden.

Robin – Goed... Ik beloof u dat u een positief antwoord krijgt. Geef ons alleen nog even de tijd om als familie afscheid te nemen.

Vrolijk – Natuurlijk...

Ze gaat weg.

Robin verliest haar geduld en schudt Wesley heen en weer om hem wakker te krijgen.

Robin – Kom op, Wesley, word wakker! Wil je soms eindigen met een long minder?

De twee anderen kijken haar wat bezorgd aan.

Alex – Volgens mij zei ze de lever, toch?

Anita – Goed, ik laat jullie maar even als familie alleen... En ik kan beter weg zijn voordat die agent terugkomt.

Alex – Misschien doet hij alsof hij dood is omdat hij niet naar de gevangenis wil?

Robin – En omdat hij de buit voor zichzelf wil houden!

Anita – Mag ik de koffer meenemen? Voor jullie stelt hij niets voor, maar voor mij heeft hij sentimentele waarde...

Alex – Sentimentele waarde?

Anita – Die koffer is... een cadeau van Wesley...

Robin – Vanaf het begin bent u wel heel erg in die koffer geïnteresseerd.

Alex – Ja, zelfs voordat we de sleutel vonden.

Robin – Dus u wist dat het geld erin zat...

Anita – Maar u hebt toch zelf gezien dat het er niet meer in zit!

Robin – Hebben we eigenlijk wel goed gekeken?

Robin probeert de koffer te pakken. Anita houdt hem vast. Ze trekken ieder aan een kant en de koffer breekt in tweeën. Alex komt dichterbij.

Alex – Er zit een dubbele bodem in...

Robin – Het geld zit erin.

Alex – U wist het! U probeerde ons te bedonderen!

Anita – Goed, ik wist het... En wat doen we nu?

Robin – We delen, zoals afgesproken!

Anita – Waarom zou ik met jullie delen?

Alex – Bijvoorbeeld omdat wij anders naar de politie stappen. Dan loopt u hier zo de deur uit om vervolgens twintig jaar in een cel te zitten.

Anita – Goed, goed...

Alex haalt een paar bankbiljetten uit de koffer.

Alex – Drie miljoen euro.

Robin – Het voelt alsof ik de Staatsloterij heb gewonnen...

Anita – Het blijft wel gestolen geld.

Alex – Gestolen, maar keurig in gebruikte kleine coupures.

Robin – Ideaal om het zwartwerk aan mijn huis in de Provence mee te betalen...

Vrolijk komt terug met een injectiespuit. Anita stopt het geld snel weer in de koffer.

Vrolijk – Zo, de injectie is klaar...

Alex – De injectie?

Robin – Mijn God, Wesley! Het is wel onze broer...

Vrolijk *(met een onheilspellende glimlach)* – Geen zorgen. Er heeft nog nooit iemand over mijn prikken geklaagd...

Zwart.

Anita – Wat gebeurt er?

Vrolijk – Stroomuitval. Ik snap het niet, de noodstroom had onmiddellijk moeten overnemen... Ik ga kijken wat er aan de hand is.

Alex – Ja, dat lijkt me verstandig. In het donker moet u natuurlijk niet per ongeluk de verkeerde patiënt die injectie geven...

Vrolijk gaat weg.

Robin – We komen in elk geval snel genoeg te weten of hij al die elektrische apparaten echt nodig had om in leven te blijven...

Alex – Ik blijf hier niet in het donker bij een halve dode. Ik krijg er de kriebels van.

Robin – Ik ook.

Anita – Laten we weggaan...

Ze gaan naar buiten. Er klinkt wachtmuziek in de stijl van Vivaldi's De vier jaargetijden. Tijdsprong.

Het licht gaat weer aan. Alex, Robin en Anita komen terug. Vrolijk komt ook binnen.

Vrolijk (ontdaan) – O, mijn God! Ook de noodstroom is uitgevallen. Dat mag normaal gesproken nooit gebeuren... Het probleem is nu verholpen, maar...

Alex – Maar wat?

Vrolijk – Uw broer werd in leven gehouden door verschillende apparaten... die vanzelfsprekend allemaal elektriciteit nodig hebben...

Robin – En?

Vrolijk – Ik vrees dat de vraag rond euthanasie zich niet meer echt voordoet.

Anita – Is hij dood?

Vrolijk – Je kon moeilijk zeggen dat hij daarvoor nog erg levendig was, maar nu... vrees ik dat hij inderdaad helemaal dood is. Ik controleer het voor de zekerheid.

Ze gaat naar de patiënt en onderzoekt hem kort.

Vrolijk – Ja, het is voorbij... Het is niet helemaal gegaan zoals we hadden gedacht, maar uiteindelijk is het misschien maar beter zo, nietwaar? Ik laat u alleen. De dokter komt zo bij u langs...

Ze gaat weg. De anderen zijn verbijsterd.

Robin – Wat verschrikkelijk...

Alex – Het was toch onze broer...

Anita (gaat naar het bed) – Volgens mij kunnen we die helm nu wel afzetten.

Alex – Ik weet niet of dat verstandig is... Straks ligt alles hier onder...

Robin – We kunnen hem moeilijk begraven met een integraalhelm op.

Anita – Ik doe in elk geval het vizier open... Dan kunnen we nog afscheid nemen.

Ze opent het vizier.

Alex – Wist jij dat hij groene ogen had?

Robin – Dan is hij de enige in de familie...

Alex – Nog een aanwijzing dat hij misschien helemaal geen familie was...

Anita komt dichterbij en kijkt ook.

Anita – Nee!

Alex – Wat nu weer?

Anita – Dit is Wesley niet!

Robin – Dit is Wesley niet? Maar daarnet was het Wesley nog.

Alex komt dichterbij.

Alex – Nee, nu is het Wesley niet meer.

Robin – Wie is het dan?

Anita – Deze man lijkt verdacht veel op die halve dode die ik daarnet in de kamer ernaast zag.

Alex – Ja, ik heb hem bij binnenkomst ook gezien. Hij is het inderdaad!

Robin – Hij zal toch niet uit zichzelf hierheen zijn gekomen...

Anita – Waar is Wesley dan?

Alex kijkt onder het bed.

Alex – Niet alleen Wesley is verdwenen...

Robin – De koffer! Die is ook weg!

De Boer komt binnen.

De Boer – Dokter Pech wil me voor een paar onderzoeken hier houden... U had gelijk: je weet wanneer je het ziekenhuis binnenkomt...

De Boer staat plotseling oog in oog met Anita.

De Boer – Merkwaardig. U lijkt heel erg op iemand van wie ik een portret in mijn zak heb...

Anita – Hebben jullie me verlinkt? En hebben jullie het geld verstopt?

Robin – Helemaal niet!

Alex – Ik verzeker u, we hebben geen idee waar ze het over heeft.

De Boer (*wantrouwig*) – Daarnet zei u nog dat u haar niet kende.

Robin – We kennen haar ook helemaal niet. Dit is de eerste keer dat we haar zien. Toch, Alex? Wie is dit eigenlijk?

Alex – We zijn nogal overstuurd, inspecteur. Dat begrijpt u toch wel.

Robin – En ik zou het waarderen als u ons verdriet respecteert.

Alex – Onze broer is zojuist overleden.

De Boer – Hij hoeft in elk geval niet meer naar de gevangenis. Maar haar neem ik mee. Met u beiden praten we later verder. Ik verwacht dat u op het bureau een verklaring komt afleggen. Voor nu: gecondoleerd.

Robin – Dank u, inspecteur.

De Boer (*tegen Anita*) – En u... zoals ze in Amerikaanse politieseries zeggen: u hebt het recht om te zwijgen, maar alles wat u zegt kan tegen u worden gebruikt...

De Boer doet Anita handboeien om en voert haar mee.

Alex – Ik snap er helemaal niets meer van.

Robin – Wat kan hier in hemelsnaam gebeurd zijn?

Alex – Denk je dat hij al die tijd maar deed alsof hij in coma lag?

Robin – En dat hij tijdens de stroomstoring het lichaam van die dakloze hier heeft neergelegd, zodat iedereen zou denken dat hij dood was en hem verder met rust zou laten?

Alex – Dat verklaart waarom zijn ogen ineens een andere kleur hadden...

Robin – En vooral waarom het geld verdwenen is...

Alex – Misschien was Wesley uiteindelijk toch niet zo stom als we dachten.

Robin – Dat is eerlijk gezegd precies wat me verbaast.

Alex – Welke kleur ogen had hij eigenlijk?

Robin weet het duidelijk niet.

Robin – Hij was rossig, geloof ik... En een rossige man met groene ogen zou me zijn bijgebleven...

Alex – Was Wesley rossig?

Robin – Niet dan...?

Vrolijk komt binnen.

Vrolijk – Het spijt me ontzettend wat er is gebeurd. Namens het ziekenhuis wil ik u onze oprechte excuses aanbieden. En natuurlijk onze deelneming.

Robin – Dank u...

Vrolijk – Omdat bij uw broer toch al werd overwogen de behandeling te beëindigen, hoop ik dat u het ziekenhuis niet aansprakelijk stelt voor dit kleine incident... dat u uiteindelijk ook een heel pijnlijke beslissing heeft bespaard.

Alex – Maakt u zich geen zorgen. We hebben al genoeg aan ons hoofd.

Vrolijk – Laten we het maar aan het lot wijten... Om niet te zeggen: aan de hand van God.

Alex – Laten we niet overdrijven. God heeft toch niet de stroom van het ziekenhuis uitgezet?

Vrolijk – Eerder de hand van de FNV... Er schijnt een wilde staking bij de netbeheerder te zijn.

Alex – In ruil voor onze toegeeflijkheid, Vrolijk, zult u het met ons eens zijn dat een klein commercieel gebaar op zijn plaats is...

Vrolijk – Een commercieel gebaar?

Alex – Wat betreft de ziekenhuisrekening van onze dierbare overledene. Als we hier de formule 'niet goed, geld terug' zouden toepassen...

Vrolijk – Uiteraard. Deze opname is van het huis.

Robin – En als het kan, zouden we onze broer ook graag een autopsie besparen. Hij heeft nu wel genoeg geleden, vindt u niet?

Vrolijk – Natuurlijk. Dank voor uw begrip, en kom gerust nog eens terug. U bent hier altijd welkom.

Vrolijk gaat zichtbaar opgelucht weg. Alex en Robin kijken naar het bed.

Robin – Nou, voor hem loopt het tenminste goed af.

Alex – Maar dat is hem helemaal niet!

Robin – Precies! Dus hij is niet dood!

Alex – Je hebt gelijk. En omdat de politie denkt dat hij dood is, laten ze hem met rust.

Robin – Met drie miljoen op zak zullen we hem bovendien niet snel terugzien.

Alex – Jammer. Ik begon hem bijna sympathiek te vinden...

Een kort stil moment. Eventueel kan hier 'He Ain't Heavy, He's My Brother' van The Hollies zacht op de achtergrond klinken.

Robin – Hoe dan ook heeft die broer die we nooit echt hebben gehad ons aardig te grazen genomen.

Alex – Tja... Zoals iemand ooit zei: 'Pas als het tij wegtrekt, zie je wie er zonder zwembroek heeft gezwommen.'

Robin – Johan Cruijff?

Alex – Warren Buffett.

Robin – Weer zo'n filosoof...

Alex – Een Amerikaanse miljardair die fortuin maakte met beleggen... Zijn de koningen van de financiële wereld niet de filosofen van de eenentwintigste eeuw?

Robin – Toch. Zoiets doe je niet met je broer en zus... Wat een ondankbaarheid.

Alex – Ik zei toch dat hij nooit enig familiegevoel heeft gehad.

Ze beginnen weg te gaan.

Alex – Waar ligt jouw huis in de Provence eigenlijk precies?

Robin – In Beaucon-les-Deux-Châteaux.

Alex – Grappig, daar heb ik nog nooit van gehoord...

Ze gaan weg.

Dokter Pech en Vrolijk komen terug. Vrolijk duwt een klein medisch karretje dat met een wit laken is afgedekt.

Vrolijk – Zo, ze zijn weg.

Pech – Eindelijk... Mag ik de baby zien?

Vrolijk trekt het laken van het karretje. Daaronder verschijnt de koffer vol bankbiljetten.

Pech – Volgens mij kunnen we die privékliniek nu eindelijk openen, Vrolijk!

Vrolijk – Volgens mij mag u me vanaf nu Sam noemen...

Pech kust haar.

Pech – Sam, u bent mijn beschermengel! Dus u wist vanaf het begin dat hij helemaal niet in coma lag?

Vrolijk – Ik heb een deal met Wesley gesloten zodra hij hier werd opgenomen. Wij bevestigden de comadiagnose zodat hij uit handen van de politie bleef. In ruil deelden we de buit met z'n drieën.

Pech – Die integraalhelm was geniaal. Ik trapte er in het begin zelf bijna in...

Ze lachen.

Vrolijk – Maar zelf naar het station gaan was veel te riskant. Het was slimmer het geld hier te laten bezorgen.

Pech – Door hun die sleutel van de bagagekluis zowat onder de neus te duwen...

Vrolijk – Of beter gezegd: pontificaal op Wesley's tong te leggen.

Pech – En wat doen we nu met hem? Ik bedoel de echte Wesley, die in de kamer hiernaast ligt...

Vrolijk – Als hij weer op de been is en de politie hem een beetje vergeten is, kunnen we hem altijd een baan als tuinman geven bij onze nieuwe cosmetische kliniek in Wassenaar.

Pech – Nadat we hem natuurlijk gratis een nieuw gezicht hebben gegeven...

Vrolijk – Dan is hij meteen onze eerste patiënt! Kunt u mooi op hem oefenen...

Pech – U hebt gelijk. We hebben hem tenslotte beloofd dat hij minderheidsaandeelhouder wordt.

Ze lachen.

Pech – En dat idee van die nepstroomstoring... Echt, u had misdaadromans moeten schrijven!

Vrolijk – Of toneelstukken!

Pech – Ik zei het toch: wij gaan samen grootse dingen doen, Vrolijk.

Vrolijk – Sam, alstublieft...

Ze kussen. Zwart.

Pech – Maar nu hoeft dat gedoe met die stroomstoringen toch niet meer? Weet u zeker dat u niet wat overdrijft?

Vrolijk – Ik vrees dat dit keer, dokter Pech, de stroom echt is uitgevallen.

Pech – En arme Wesley lag nog steeds aan de beademing...

Vrolijk – Ja... Als de stroom niet snel terugkomt, hoeven we uiteindelijk misschien helemaal niet met hem te delen...

Pech – Dan zit er niets anders op dan af te wachten...

Ze kussen opnieuw. Vivaldi's De vier jaargetijden klinkt.

Ze gaan weg.

Licht.

Voor een happy end kan Wesley, met zijn integraalhelm op (bijvoorbeeld gespeeld door de acteur die Alex speelde), vanuit de badkamer even in de kamer verschijnen en vervolgens de gang op vluchten.

Einde

De auteur

Jean-Pierre Martinez werd in 1955 geboren in Auvers-sur-Oise. Hij stond aanvankelijk op het podium als drummer in verschillende rockbands en werd daarna semioloog in de reclamewereld. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie en keerde hij als toneelschrijver terug naar het theater. Hij schreef ongeveer honderd scenario's voor televisie en meer dan honderdtien komedies voor het toneel, waarvan sommige inmiddels klassiekers zijn geworden, zoals *Vrijdag de 13e* en *Strip Poker*.

Tegenwoordig behoort hij tot de meest gespeelde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in Franstalige landen. Verschillende van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, worden bovendien regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Amateur- en professionele theatergezelschappen die op zoek zijn naar toneelstukken om op te voeren, kunnen de toneelstukken van Jean-Pierre Martinez gratis downloaden van zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Voor iedere openbare opvoering blijft voorafgaande toestemming van de SACD vereist (zie pagina 3: **Opvoeringsrechten**).

Alle toneelstukken van Jean-Pierre Martinez kunnen gratis worden gedownload
op zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Deze tekst is beschermd door de wetten inzake intellectuele eigendom.

**Elke ongeoorloofde reproductie of namaak kan worden bestraft met een boete tot
300.000 euro en drie jaar gevangenisstraf.**

Avignon - September 2026

© La Comédiathèque - 978-2-38602-451-1